

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

2012

předsevzetí:

- začít se učit
- více sportovat
- spát zdravý počet hodin

realita
→

Obsah

Novinky

01101010

Rozhovor...

Čím se baví gympláci

Kultura

Sport

Cestování

Kulturní vložka

Nedělní chvilka poezie

Novoroční slovo

Rok.

365 dní

52 týdnů

12 měsíců

Jaro, léto, podzim, zima.

Maturitní ples, lyžařský kurz, pololetní vysvědčení, jarní prázdniny, maturitní zkoušky, studijní cesty, exkurze, výlety, závěrečné vysvědčení, hlavní prázdniny, začátek školního roku. Akce střídá akci, události jdou jedna za druhou a už je tu opět adventní čas, Vánoce, začátek dalšího roku.

Čas vánoční a novoroční je jednak časem bilancování, jednak časem nových předsevzetí.

Bilancování mívá zpravidla dvě stránky – posouzení úspěchů a neúspěchů. Příjemnější je hodnotit úspěchy, to co se zdařilo, z čeho jsme měli radost, co pěkného rok přinesl. A toho bylo skutečně dost. Od dobrých výsledků většiny z vás, od umístění na předních místech v různých soutěžích až po výsledky maturitních zkoušek. První místo mezi krajskými gymnázii nás skutečně potěšilo. Maturitní

zkoušky probíhaly novým způsobem, nikdo nevěděl, podle jakých kritérií bude hodnocení společné části maturitní zkoušky probíhat, podle čeho budou školy srovnávány. Kvůli tomu je umístění tak cenné, ale současně zavazující. A proto mě jedna věc na současné maturanty mrzí. Přestože jsou chytrí, schopní, jdou cestou nejmenšího odporu a v převážné většině si ve společné části volí základní úroveň. Naopak je třeba ocenit ty, kteří se nebojí úrovně vyšší, zavrhlí průměrnou šed' a jdou do toho.

Dobře proběhly i letní prázdniny – všichni se do školy vrátili zdraví, s novými silami a elánem. Žáci prvních ročníků a primy s očekáváním, co jim nová škola přinese. Velkou radost jsme měli z umístění našeho školního časopisu. Po roce práce je to nevídaný úspěch a celé redakci za to patří obrovské poděkování.

Ke konci roku nás zasáhl smutek nad úmrtím bývalého prezidenta pana Václava

Havla. Ale takový už život je. Radost se střídá se smutkem, zdar s nezdarem, dobré dny se špatnými, dobré výsledky s horšími.

A tady se nabízí místo pro předsevzetí. Přijmeme rok 2012 jako výzvu a snažme se, aby více dní bylo radostných, úspěšných, aby převládaly věci zdařilé nad nezdary, abychom měli častěji náladu dobrou než pochmurnou, abychom k sobě byli slušnější a přívětivější. Samo to ovšem nepříjde, nelze spoléhat stále na něčí pomoc, nelze sedět se založenými rukama, je třeba konat, činit. K tomu vám přeji hodně síly, optimismu, přeji vám dobré přátele, oporu v rodině. Přeji vám, abyste si mohli v klidu užívat studentský život, ale přitom nezapomínali na povinnosti. V neposlední řadě pak vám přeji dobré zdraví, radost a lásku.

PhDr. Zdeňka Kutínová
ředitelka školy
autorský text

Maturitní plesy

Již tradičně odstartoval dne 6. 1. 2012 v Domě kultury plesovou sezonu maturitní ples naší školy. Mohli jste zde vidět jak krásně nalíčené a učesané maturantky z řad 4. A a oktávy, tak i mladé pány v dobře padnoucích oblecích, v pozdějších hodinách již dosti veselé. Slavnostním večerem nás provázal Jakub Děkan a Martin Szentkirályi.

Po předtančení taneční skupiny Diamonds Liberec následoval nástup, zlatý hřeb večera. 4. A si připravila Cestu kolem světa, perličkou byl například famózní kozáček, nebo kankán v klučíím podání. Oktáva ve své kreativitě nezůstala pozadu, a tak jste mohli spatřit tahání řepy a nakonec i show se svítícími tyčinkami. Po slavnostním šerpování a každoročním proslovu naší paní ředitelky následovala až do půlnoci volná zábava. Jako půlnoční překvapení si „čtvrťáci“ připravili taneček na písničku Nám se daří. Babičky

a dědečkové si tento ples, myslím, dosytosti užili do půlnoci, od půlnoci si užívali zejména maturanti.

Zastávám názor, že tento ples byl velice povedený, šaty krásné, hudba příjemná a pitiva dostupná v dostatečném množství. Za mě tedy určitě palec hore!

Na konec mi nezbyvá, než popřát všem čtvrťákům hodně štěstí a pevné nervy u maturity.

Nezapomeňte se přijít podívat i na maturitní ples tříd 4. B a 4. M, který se koná 4. února!

Jak sekunda (ne)přespávala ve škole

Po necelém roce se sekunda opět sešla večer v malé tělocvičně.

Minulý rok na začátku ledna, když jsme byli ještě prima, byla uspořádána tato akce za účelem stmelení nového kolektivu a odstranění různých problémů. Tehdy vedli akci třídní paní profesorka Frintová a profesori Král a Jirsák. Akce se nám velice líbila, ačkoli se jednalo pouze o jednu noc. Druhý den ale také nebyl k zahoezení, kvůli téměř probdělé noci jsme viděli asi dva celohodinové filmy.

Pro velký úspěch akce jsme se rozhodli spaní ve škole zopakovat, tentokrát ale již v prosinci, konkrétně poslední noc před prázdninami. Takže po několika třídnických hodinách jde domů e-mail s informacemi. A ve středu deset minut před osmou večer se scházíme ve vestibulu školy, kde už na nás čeká paní profesorka Frintová a pan profesor Král.

Akci zahajujeme roztazením gymnastického koberce v malé tělocvičně a vybalením spacáků. Poté se navečeříme (i když hlavní menu bylo cukroví, řízky, zase cukroví, chipsy a pizza) a oslavíme narozeniny spolužáka Jonáše vypitím čtyř lahví rychlých špuntů. Poté jdeme na poslední zkoušku dvou divadelních her. Dostavujeme na

pódium, kde máme účinkovat. V první hře hraji i já, takže ji nemohu posoudit, podle potlesku ale usuzuji, že se alespoň trochu líbila. Ve druhé hře ale už zaujímám místo v publiku a mohu říct, že hra byla bez

přehánění nádherná... Nemohu vyzdvihnout herecké kousky jednotlivých lidí, všichni totiž hráli skvěle. A opravdu, v některých místech jsem se smíchy nemohl udržet. Za tyto dvě nádherné hry bych měl poděkovat nejen hercům, ale hlavně režisérce a uvaděčce a nevím, co ještě dalšího Lenka Strádalová vlastně pro hru v zákulisí udělala. Každopádně toho bylo opravdu hodně. Po divadelních hrách následovalo pár hudebních čísel: Terka Višnovská s houslemi, Bára Pažoutová s pozounem a další.

Poté jsme vyslechli Zuzku Morávkovou, která nám popsala pravidla hry. Bylo to vcelku jednoduché: museli jsme nacházet a skládat indicie, podle kterých jsme hledali poklad. Celá hra se navíc odehrávala v atmosféře opuštěného

ostrova, na kterém jsme „ztroskotali“.

Po hře následovala opět hudební vystoupení a zpívání koled (no, zpěv to moc nebyl...). A tímto byl zakončen dnešní večer. Tedy, vlastně ráno. Přes to, že nás profesori vyhnali spát jsme udrželi konverzaci až do jedné hodiny ranní. A po probuzení v sedm hodin jsme se oblékli, vyčistili si zuby a přenesli věci kvůli výuce do naší třídy. Pak jsme ještě uklidili tělocvičnu a domluvili se, kdy vyrazíme. Ano, opravdu jsme se neučili, šli jsme totiž na Českou chalupu. No, byl to tedy záměr. Ale vzhledem k tomu, že jsme vyrazili dost pozdě a nestihli bychom autobus, skončili jsme asi v polovině cesty, postavili jsme sněhuláka a ovocem ozdobili stromček pro zvířata. A celí mokří (myslím, že nikdo nevyvázal z koulované suchý) jsme se vrátili na oběd do školy a... Hurá na prázdniny!

Závěrem bych chtěl poděkovat naší třídní paní profesorce Frintové a panu profesoru Královi za obětování svého volného času, dále také Zuzce Morávkové, která se ujala hlavní režie celého večera a vlastně všem mým spolužákům.

Because it was brilliant!

La dégustation des fromages français

Ve středu 4. ledna zažily chuťové buňky francouzštinářů ze třetích ročníků hotové hody. Ve třídě 3. A jsme si díky našemu milému panu profesoru Fléglovi zahráli na francouzské gurmány, když jsme ochutnali tři druhy francouzských sýrů – ovčí, kravský a kozí. Bohužel tyto sýry nepatří zrovna k nejvoňavějším, celá třída dosti zapáchala a já lituji studenty, kteří se tam učili po nás. Ale my jsme to sýrům

s radostí odpustili díky jejich chuti (trochu zvýrazněné mini rajčátky a pečivem – víno se ve škole bohužel pít nesmí), která se snad slovy ani nedá popsat. Tato malá zkušenost, již třetí od prvního ročníku, nás příjemně naladila na ročníkovou cestu do Francie, které se již nemůžeme dočkat!

Bon appétit!

Jana Rucká

Zpívání v dešti

Poslední den školy minulého kalendářního roku jsem strávila společně s 2. B a polovinou 2. A v divadle. Naše paní profesorka na hudební výchovu nám zařídila generální zkoušku muzikálu Zpívání v dešti. Představení bylo senzační! Myslím, že se všichni bavili.

Režisér nás uvítal se slovy: „Když se nám něco nepovede, nemusíte se nám smát! Ale jinak, když se vám něco bude líbit, tleskejte!“. Dále doprovázel představení

komentáři jako „Kdo to chodí za tím plátnem?! To nemůže takhle!“, nebo když nastoupili chlapci, aby okradli pár lidí a upřímně řečeno se jim to moc nedařilo, okomentoval to: „Čoveče, kluci, támhle máš tu peněženku, před tebou je! Vy ste snad nikdy nekradli!“.

Jakmile promluvila Lina Lammontová (jedna z hlavních rolí), sál vybuchl smíchy. Herečka totiž nemluvila, její hlas se podobal spíše přiškrcenému papouškovi. Jan Révai všechny ohromil svými akrobatickými kousky, galantností a smyslem pro humor. Zahrál to opravdu dobře. Když zářil na podiu, všechny ženy v hledišti mu, jak se říká, visely na rtech. Ale nejenom on byl senzační, všichni herci předvedli brilantní taneční čísla.

Muzikál, který je pro někoho komedií, pro někoho milostným románem, měl premiéru

23. prosince. Na představení si můžete zajít i v únoru, ale budete to mít bez komentáře režiséra.

Anče Banszelová

... s panem profesorem Pajerským

Než začnu odpovídat na dotazy, dovolu mi, abych našemu studentskému časopisu po blahopřál k výraznému úspěchu na republikové soutěži „Školní časopis roku 2011“. Myslím si, a to nejsem sám, že sedmé místo po roční práci je jednoduše skvělé. Poděkování patří každému, kdo se i jen trochu podílel na tomto úspěchu.

Jaký je váš oblíbený film?

Vyloženě oblíbený film nemám. Líbí se mi filmy z druhé světové války, o leteckých katastrofách, dobré detektivky. V poslední době jsem se také vrátil ke sledování sci-fi seriálů Enterprise, Voyager.

Jaká je vaše oblíbená kniha?

Pokud mám čas, tak čtu hodně knihy od Dana Browna, Steva Berryho. Nepohrdnu ani knihami od Mathewa Reillyho, Raymondona Khouryho a dalších spisovatelů. Čtu tedy knihy o záhadách.

Jaké máte nejradši jídlo a co vám naopak nechutná?

Chutná mi třeba kuřecí špíz s rýží, ovocné knedlíky, lečo, bramborové knedlíky plněné salámem. Počet jídel, která mi nechutnají, je značně omezený. Napadá mě v poslední době snad jen celerové pyré a bramborová kaše z pytlíku.

Jaké jsou vaše koníčky? Sportujete rád?

Nyní už moc koníčků nemám. Rád si přečtu dobrou knihu, v poslední době jsem více sledoval sportovní přenosy. Dříve

jsem chodil i na hokejová utkání Bílých tygrů, zvláště, když se ještě chodilo do staré haly kousek pod školou. Do nové haly skoro nechodím, je

to tam takové neosobní. V současné době skoro vůbec nesportuji, dříve jsem hrával volejbal a stolní tenis, dokonce jsem volejbal hrával i závodně. Dnes mám „vyběhané“ kotníky, mnohem častěji si udělám výron. Před rokem jsem chtěl začít zase hrát, ale když jsem viděl, jak studenti hrají nebezpečně vůči soupeři i spoluhráčům, jsem rád, že chodím a nekulhám.

Čím vás dokáží studenti potěšit a čím naopak naštvat?

Studenti mě potěší, pokud umí matematicky diskutovat, odborně obhajovat svůj názor, přemýšlet o své pravdě. Vadí mi u spousty dnešních studentů taková neochota něco na sobě měnit. Myslím si, že alespoň polovina mých studentů očekává, že jim „to“ vleze do hlavy samo.

Jste spokojen se studenty na škole, kde učíte?

Když jsem byl čerstvě po vysoké škole, chtěl jsem šířit co nejrychleji vědomosti. Myslel jsem si, že nemůže být velký problém, aby studenti pochopili matematiku alespoň v té míře, co jsem ji znal ze střední školy. Dnes už vím, že nároky byly vyšší, než by bylo vhodné. Postupem doby jsem slevoval, až jsem se dostal poblíž svého dna. Proto dál už neslevuji a snažím se spíše to, co chci, prezentovat lépe.

Jaký jste byl student? Jaké byly vaše nejoblíbenější předměty a které jste naopak neměl rád?

Já jsem byl takový průměrný student. Pln ideálů jsem nastoupil na gymnázium a tam mě dost rychle vyvedli z představy, že vše pochopím už ve škole. Takže v prvním i druhém ročníku jsem měl i čtyřky (český jazyk, ruský jazyk). Nebyl jsem typ, co by chodil na diskotéky, do hospod. Ale neučil jsem se stále, jen jsem se musel naučit „se učit“. Neměl jsem rád ruštinu, ne kvůli jazyku, spíše jsem se nemohl naučit nazpaměť spousty textů. Z českého jazyku a chemie bych řekl, že vím nejvíce ze střední školy. Nemůžu tvrdit, že bych měl rád matematiku a fyziku. Spíše jsem se rozhodl, že se pokusím jim rozumět. Což jsem stejně většinou musel udělat já, neudělali to vyučující za mě.

Čím jste chtěl být jako dítě?**Co vás vedlo k tomu, že jste se rozhodl být pedagogem?**

Jako dítě jsem chtěl být vším. Podle toho, co mě zaujalo. Kosmonaut, sportovec, vojenský pilot...

K učitelství mě vedlo mé ne-skromné přání si vyzkoušet, jaké to bude někoho něco naučit. Zjistit, jak to chápe, něco udělat pro druhého. Naivní představa? Každý si najde nějaký důvod.

Který předmět máte raději, matematiku nebo fyziku a proč?

Ono nejde o to, který předmět mám raději. Každý má něco do sebe. Matematika je královna věd a zasahuje do téměř všech oborů. Nebo do všech? Fyzika je přírodovědní předmět, který často stojí na představách. Ty si může člověk snadno vytvořit, ale matematika garantuje po stránce logické, že představy a realita jsou v souladu. Pokud si umím ve fyzice něco odvodit, svědčí to o tom, že matematiku umím použít. Není potom pro mě fyzikální vzoreček něco okultního.

Jaký je váš názor na státní maturitu a další reformy ve školství?

Na to, abych popsal své názory s plným pochopením čtenáře, tu není tolik místa. Tak alespoň ve zkratce. Státní maturitu nepovažuji za něco šťastného, ale možná za pár let přijde někdo, kdo mě přesvědčí, že to je to nejlepší pro studenty. Já si myslím, že každý student jakékoliv školy má právo včas vědět, podle čeho a hlavně jak bude maturovat. O státní maturitě se mluvilo tak dlouho, vytvořil se projekt, jeho praktická realizace se posouvala. Až pod tlakem možnosti úplného zrušení se naštartovala. A výsledky? Neprůkazné, neprůhledné, nepoužitelné. Očekával bych, že vyšší úroveň maturity bude na gymnáziích automaticky. Líbilo se mi loni, že někteří studenti si dali i volitelnou maturitu. Ale spíše jsou pocity negativní, úroveň požadovaných znalostí z maturity z českého jazyka v základní úrovni je negymnaziální. Důležitost maturity pro vysoké školy je nulová, ale nutná. Ještě, že zůstala alespoň profilová část. Reformy ve školství odrážejí současnou společnost. Nekonceptnost, bagatelizování problémů, velký únik peněz na projekty z EU z důvodu neexistence kontrolního mechanismu. Místo, aby se ministerstvo soustředilo na zastavení poklesu úrovně znalostí studenta. Kde jsme jako země byli a kde jsme nyní? Ale dalšími způsoby budeme zjišťovat tento stav, ne ho měnit. Nevím proč, ale napadá

mě jedna chytrá myšlenka: „Žádné schody se ještě nezametly odzdoila nahoru“. Přěju našemu školství lepší budoucnost.

Závěrem bych chtěl se ještě omluvit svému bratrovi, kterého jsem v posledním rozhovoru do školního časopisu šéfredaktora Vacátka doslova „zazdil“. V tuto chvíli tedy mám dvě sestry (vlastní i ne-

vlastní) a dva bratry (vlastního i nevlastního).

Přěju našemu časopisu hodně úspěchů v letošním roce, spoustu zajímavých školních námětů a hlavně neumdlévající snahu něco změnit.

Trocha kulturního prostředí

KOMEDIOGRAF

25. ledna 2012, 19:30

Lidové sady

Hrají, zpívají, tančí, dělají si legraci i nelegraci. Pavel Liška, Josef Polášek, Tomáš Matohoha a další.

Vstup: 260,-

COVER POWER + JINXX

21. ledna 2012, 20:00

ROCK PUB Liberec

Pamatujete na toho basáka z Hush, co už tam nehraje a tak pěkně skákal? Je tady!

Vstup: zdarma

FOTORUSZENIE 2011

6. ledna – 26. ledna 2012

Krajská vědecká knihovna Liberec

V rámci tohoto polsko-českého projektu v programu Cíl 3 (Ahoj sousede.) se v Liberci uskutečnil venkovní fotografický workshop – a výstava nejpopovednějších snímků je tu!

1. SPOLEČENSKÝ VEČER ANEB PLES V KNIHOVNĚ

14. ledna 2012, 20:00

Krajská vědecká knihovna Liberec

Na plakátu stojí „v prostorách knihovny“. A za zkoušku, jestli se bude tančit mezi knížkami, to stojí!

Vstup: 150,-

RAIN + SILENT SESSION + IN TOUCH

14. ledna 2012, 20:00

ROCK PUB Liberec

Dešťoví páni pokřtí nové CD Cesty Za Sny.

POST-HUDBA + CERMAQUE

25. ledna 2012, 20:30

Klub Vlak (Harcovské koleje)

Něco, co tu ještě nebylo. Alternativní a ještě více alternativní hudba konečně u nás! Dva mají červené hlavy. Jsou fajn. Bude to fajn. Přijďte!

Nejen Liberec centrem dění!

Prinášíme vám další várku kulturních akcí, které se uskuteční v sousedním Jablonci!

5ANGELS – OLMÍCI TOUR

Neděle, 15. ledna 2012, 16:00

Eurocentrum

Pět andílků vyjelo na turné!

Vstupné: předprodej 160,-

na místě 180,-

Zlevněné vstupné pro doprovod nad 18 let (pouze s dětmi):

předprode 80,-

na místě 90,-

ZNOUZEČNOST A HEGEŠ

Pátek, 27. ledna 2012, 20:00

Klub Na Rampě

Svrázný mix primitivismu, punku, folku, bigbítu a písničkářství, vycházejícího z tradice příslovečných tří akordů, neotřelých a nezaměnitelných textů. A to v původní zakládající sestavě tří dost nesourodých osobností a „používačů“ hudebních nástrojů.

SKLIZEŇ

Sobota 21. ledna 2012, 20:00

Klub Na Rampě

Reggae/dancehall live show + raggajungle afterparty

JUSTIN ECHOLS

QUARTET (USA/CZ)

Středa, 25. ledna 2012, 20:00

Eurocentrum

Koncert skupiny amerického jazzového zpěváka a pianisty.

Vstupné: 170,-

KRAUSBERRY

Sobota, 14. ledna 2012, 20:00

Klub Na Rampě

Blues-rocková legenda z Hanspaulky, fenomén pražské klubové scény po zdravotní přestávce opět s neutuchající energií hraje!

Vstupné: v předprodeji 150,-

na místě 180,-

studenti 140,-

Z daleké Prahy

TAK PRAVIL LACHAPELLE

do 26. února 2012

Galerie Rudolfinum

Nenechte si ujít výstavu jednoho z nejvýznamějších světových fotografů!

Božská Indonésie

Vše začalo nevinnou otázkou: "Kam pojedeme na prázdniny?" Když se ohlédnu nazpět, nemohla jsem ve svých sedmnácti letech udělat rozumnější věc, než se sebrat a na dva a půl měsíce odjet do neznáma pouze s přítelem a velmi pochybným plánem. Průvodce do batůžku, na místě uvidíme. A viděli jsme. První měsíc jsme strávili pod záštitou občanského sdružení Kintari, které pomáhá vzdělávání dětí v chudých oblastech Indonésie, jako učitelé angličtiny. Ovšem s příchodem Ramadánu byly školy zavřeny a tak jsme se dál vydali na vlastní pěst, kam nás nohy nesly.

BALI

Naše místo přistání a aklimatizace, kde jsme strávili pouze několik dní. Ostrov turistický a civilizovaný, přesto s nádhernou a plně indonézskou atmosférou. Teplo, dusno, rozlehlá rýžová pole, rušné tržnice, spousta opic (pěkní hajzlové, mimochodem), turecké

záchody, palmy a kakaovníky - a hlavně nádherná hinduistická kultura. Každé ráno balijci před práh položí malou obět bohům: rýži, květiny a zejména vonné tyčinky, které následně voní po celém městě. Malé svatyně jsou k vidění na každém kroku a v tradičním oděvu jsme byli dokonce propašováni na ceremonii do jednoho z velkých pagodových chrámů.

S hinduistickou mytologií úzce souvisí tradiční hudba a tanec, jehož forma je naprosto odlišná od té naší, evropské. I tady jsme měli štěstí a dorazili v době, kdy se konal Bali art festival, tudíž jsme kromě několika komornějších představení shlédli i jedno opravdu velkolepé.

LOMBOK

Ostrov, který se nám stal měsíčním útočištěm, měří od severu k jihu 60 kilometrů. Prozkoumáte ho tedy za pár dní, přesto vás díky své rozmanitosti neomrzí. Celou

severní část ostrova tvoří pohoří, kterému dominuje druhá nejvyšší hora Indonésie, sopka Rinjany (na kterou jsem se vyšplhala, na což jsem náležitě hrdá). Hlavní město je rušné a civilizované, dokonce jsme v něm našli Baťu nebo McDonald (kterým jsem nakonec ani já po měsíci rýžové stravy nepohrdla. Bohužel i tam místo hranolek servírují rýži). Naproti tomu na jihu se rozkládají malé rybářské vesnice, kde neznají teplou vodu, nenosí boty a nejsou zvyklí na bílé lidi. Tudíž jdete-li se projít po pláži, vypraví se za vámi celá vesnice. A právě tady jsme nastoupili do práce.

Systém školství je vysoce sofistikovaný. Vyučování začíná ve chvíli, kdy přijde ředitel a odemkne školní budovu. Vyučování končí ve chvíli, kdy děti dostanou hlad. Učební pomůcky jsou zavřené ve skříni, aby se neponičily. Ze stejného důvodu jsou zamčené i záchody a umývárny (co na tom, že díky špatné hygieně polovina dětí trpí

Hinduistický chrám Pura Ulun Danu Bratan

Tanečníci Bali art festu

kožní infekcí). Absence lavic a židlí mě nijak netrápila, nicméně problémové se ukázaly být nefunkční dveře. V ostatních třídách zvědavé hlavy dovnitř nakukovaly pouze okny, u mě se počet žáků lavinově zvyšoval. Za této situace můžou jednotné školní uniformy působit absurdně, nicméně já byla šťastná, když jsem poznala, že všechny ty hemžící se děti ke mně přišly sice z jiných tříd, ne však z jiné školy.

A tak jsme hráli hry, učili se počítat, psát, číst a kreslit a já se mezitím pomalu rozmluvila indonézsky. Naučila jsem se smlouvat na místním trhu, zeptat se na cestu nebo prohodit pár zdvořilostních frází (hlavně se usmívat a kývat). Jedla jsem pouze

pravou rukou (převážně rýží), pila z kokosových ořechů a za vrchol svého poindonézštění považuji moment, kdy jsem začala jen tak okusovat chilli papričky (protože to bylo lepší než rýže).

Jediná věc, na kterou jsem si nemohla zvyknout, byly muslimské modlitby. Sice se prudce ohradím, když někdo souhrně označí všechny muslimy za teroristy, nicméně narozdíl od nádherného hinduismu si mé sympatie též nezískali. Může za to převážně potřeba několikrát denně skučet jako na lesy, s tím, že první ranní modlitba začíná v pět hodin ráno. Pokud je mešita moc daleko, také to není problém, vždycky si můžeme muezína

poslechnout z rádia. A to jsem ještě ubohá netušila, jak velké utrpení s sebou přinese Ramadán v podobě celodenních půstů a celonočních modliteb.

Ale to už jsme zažili zase někde jinde...

Jak to bylo dál?
Dočtete se v příštím
Jégéčku!

Výhled z hřebenu Rinjany

Nádherné lombocké pláže

Někdo, někdy a čas

Anče Banszelová

Někdo je pořád v knížkách
a někdo neustále se zbraní.
Někdo chodí po špičkách.
Někdo se adrenalinu nebrání.
Někdo pořád spí v učení.
Někdo je studentem práv.
Někdo miluje mučení.
Jiný je šířitelem zpráv.
Někdo je dlužníkem lásky.
Někdo emocionální vražedník.
Někdo je obětí krásy.
Jiný je snaživý kouzelník.
Někdo se žene k cíli.
Někdo si vůbec nevěří.
Někdo miluje chvíli.
Někdo čas nikdy neměří.
Někdo by chtěl zastavit čas.
Někomu to je vážně fuk!
Někdo není nikdy nikde včas
a čas letí dál, ale ani muk!!!

Život je cirkus

Anče Banszelová

Život je cirkus, život je divadelní jeviště,
přátelé jako herci přicházejí
a pomíjivé náhody, jak rozmanité letiště,
naším jevištěm procházejí.

Saints Row: The Third

Nejšílenější hra uplynulého roku se už před nějakým časem usídlila na našich konzolích a počítačích - a my vám nyní přinášíme její recenzi.

Gang Saints je zpět v novém díle sandboxové střílečky a je ještě šílenější, absurdnější, pomatenější a bláznivější. Opět jsou velice nekorektní, sexističtí, sarkastičtí, ale to k nim prostě patří a komu se to nelíbí, ten s tím nic neudělá, ani kdyby se stavěl na hlavu. Saints už ve Stilwater vládou a dělají si, co chtějí. Ale při jedné vloupačce do banky se objeví konkurence a ze Stilwater vás vyštípou. A vy začínáte opět na nule v novém městě, Steelportu.

Po úvodní vloupačce, která proběhla celá v maskách, si můžete vytvořit vlastní postavu. Fantazii se meze nekladou, můžete si vybrat rasu, věk, pohlaví, postavu aspoustu dalších věcí, prakticky vše, co

vás napadne. No, a když si pořádně pohrajete s editorem postav, můžete se vrhnout na hlavní příběhovou linii, která je poměrně dlouhá a jaksepatří epická. Když se pořádně vyblbnete v kampani, můžete začít plnit bláznivé vedlejší mise rozetuté po celém Steelportu.

Grafika sice není nejnovější, ale o tom hry přece nejsou. Hlavní je dobrá hratelnost - a to si pište, že se u Saints Row budete skvěle bavit. A to sakra dlouhou dobu.

92 %

- + Atmosféra
- + Volnost
- + Zábava
- + Příběh
- + Auta a tuning
- Grafika

Sport, psaní a organizace

Mezi mé nejvíc nejoblíbenější mimoškolní aktivity patří určitě sport, psaní a organizace.

Tak nejprve k tomu sportu. Miluji běhání, v létě na suchu, zkrátka vezmu pejska, sluchátka a vyrazím do lesů, hor a krásné krkonošské přírody. V zimě samozřejmě běžky, kdy objíždím horské chaty, chalupy a vyhlídky. Nejkrásnější je ale březnový podvečer, když sníh pomalu taje, slunce zapadá a já jsem na horách úplně sama :)

K psaní bych napsala asi jen to, že se věnuji převážně básním a písním. V poezii se zabývám problémy mezi lidmi, mezilidskými vztahy a vztahy člověka k zemi. A písničky? Sednu ke klavíru a prostě skládám, vymyslím melodii, kterou si uchovávám v hlavě, a slova už jdou tak nějak sama. Podle pocitů, třeba i podle ročního období, ale nejčastěji jsou to smutné písničky, které jsou hodně procítěné, subjektivní a mnoho o mně vypovídají...

A konečně k té organizaci. Myslím, že všichni, kteří mě znají, můžou říct, že jsem dokonalý příklad sangvinika, který by kromě svého času nejraději zorganizoval i čas všech okolo. Plánuji si každý

kousek dne i života. Týden i měsíc dopředu, samozřejmě i letní prázdniny už mám tak nějak promyšlené. :) Kromě času zbožňuji organizování oslav, večírků a různých akcí, připravuji hry a zábavu, zejména pro nejmenší, ale mnohdy ke mně chodí s prosíkem i dospělí, abych vymyslela nějaký program i pro ně. Ráda vymyslím různé rébusy, hry, úkoly, skrývačky a mnoho dalšího... Miluji, když je kolem mě spoustu lidí a když je všechno pěkně naplánované. A samozřejmě, když to také podle plánu jde! :)

Máte nějaké specifické zájmy?
Navštěvujete dramatický kroužek?
Věnujete se křížení tulipánů?
Znáte nazpaměť všechna prvočísla do tisíce?
Napište nám o svém koníčku na jegecko@gmail.com!
Pokud napíšete do pěti minut, získáte zdarma sadu nerezových nožů... a to se vyplatí!

Světový pohár ve skocích na lyžích v Harrachově!

Harrachov byl dlouhá léta vysloveně prokletý. Když se měly konat závody ve skocích, jakoby si Krakonoš řekl, že dlouho nefoukalo a nesněžilo a vše na nás poslal. Proto se málokdy odskákal alespoň jeden celý závod. Toho se samozřejmě harrachovští organizátoři obávali i letos. Nejdříve byly problémy se sněhem, které se nakonec vyřešily "dusíkem" (sněhem vytvářeným uměle v obrovských stanech za pomocí dusíku), později pak se špatnou předpovědí, která hlásila vichřici. Mnozí už to vzdávali a jejich naděje pomalu

uhasínaly, ale nakonec se ukázalo, že letos byl Krakonoš na naší straně. Počínající čtvrtěční kvalifikací, která proběhla bez problému, dále pak pátečním individuálním závodem, sobotními družstvy a konečně závěrečným nedělním individuálním závodem, proběhlo vše absolutně na jedničku. Harrachovský „supervíkend“ se tedy opravdu povedl a má skvělé ohlasy.

Jediné zklamání přinesl ošklivý pád Romana Koudelky

ve čtvrtěčním tréninku. Roman měl skvěle rozběhnutou sezónu a měl velké šance na umístění, proto to byla těžká rána pro všechny, ale naštěstí se už v pátek vrátil z nemocnice a mohl aspoň jako fanoušek sledovat další sportovní klání v Adidas aréně. Samozřejmě se ostatní Češi nenechali zahanbit a předvedli skvělé výsledky. A i přesto, že fanoušků nebylo nejvíc, myslím, že všichni byli velice spokojeni a Harrachov se tak ze špatné pověsti bezpečně vyhrabal (alespoň do příštích prosincových závodů).

A protože jsme všichni hrozně líní napsat článek, tak alespoň krátce:

Gratulujeme **Pětě Hynčicové** ke stříbrné a bronzové medaili z juniorského Mistrovství Evropy a držíme jí palce na první Světové olympiádě mládeže, která se koná už za pár dní v rakouském Innsbrucku!

Karel Plíhal

Postižen stařeckou demencí,
pletu si manželku s kredencí.
Toužebně čichám jí ku pleti
a hladím po spodním šupleti.

Dnes je v Praze velký lov,
revizor je nadšený,
na stanici Kačerov
kasíruje kačeny.
Každá druhá z osmi kačen
měla lístek neoznačen.

Na veřejné skládce
žil byl starý vládce.
Dloubal tupým mečem
do konzervy s lečem.

chodí prase po Burgase
a vůbec mu to neva,
že nemá ani leva.

vedu fenu ke krytí,
doufám, že nic nechytí.

